

Arrest

nr. 273 524 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 2 mei 2018 een visumaanvraag type C in bij de Nederlandse autoriteiten dat haar van ambtsweg werd afgeleverd.

Op 4 februari 2019 werd een wettelijke samenwoning geregistreerd tussen de verzoekende partij en de Belgische K. S.

De verzoekende partij diende op 5 augustus 2019 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar wettelijk samenwonende partner K. S.

Op 9 september 2019 diende de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag in voor haar kind K.S., geboren op 3 juni 2016.

Volgens de verwerende partij werd de verzoekende partij op 17 februari 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 februari 2021 werd de wettelijke samenwoning stopgezet.

Op 23 maart 2021 werd de verzoekende partij samen met haar dochter op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Op 18 augustus 2021 werd de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Op 28 januari 2022, met kennisgeving op 31 januari 2022, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): C. S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Alsook aan het verblijf van haar minderjarige dochter K., S. S. F. (...), geboren te Paramaribo op 03.06.2016, van Surinaamse nationaliteit, verblijvende op hetzelfde adres.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 05.08.2019. Zij werd op 17.02.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg K. S. A. (...), wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde.

De dochter bewam eveneens het verblijfsrecht in functie van mevrouw K. naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 09.09.2019.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon op 12.02.2021 eenzijdig beëindigd. Op 23.03.2021 werden betrokkene en haar dochter op een afzonderlijk adres ingeschreven. De gezinshereniging tussen betrokkene en haar dochter enerzijds en de referentiepersoon anderszijds, bestaat sedertdien niet meer. Betrokkene betwist het einde van de relatie niet. De gezinshereniging is achterhaald.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van zowel betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene en haar dochter werd zij op 16.08.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 18.08.2021. Betrokkene maakte volgende stukken over:

- Loonfiches mei tot juli 2021

- Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde duur dd. 16.06.2021

- Schoolattest S.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: 'Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.'

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4,1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 04.02.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. De samenwoning werd eenzijdig beëindigd op 10.02.2021. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen met de referentiepersoon, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn via het stelsel van de dienstencheques, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Mevrouw en haar dochter verblijven sedert respectievelijk augustus en september 2019 onafgebroken legaal in het Rijk, wat een relatief korte periode is.

Deze korte verblijfsduur maakt ook dat gesteld kan worden dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar ze het merendeel van haar leven heeft geleefd. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met hun herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Gezien de jonge leeftijd van S. kan ook worden aangenomen dat zij zich snel zal kunnen aanpassen aan de nieuwe omstandigheden indien betrokkene zich genoodzaakt zou zien België te verlaten. Bovendien leeft de papa van S. in Suriname, waardoor vader en kind weer dichterbij mekaar zouden zijn.

Betrokkene is thans als huishoudhulp met dienstencheques tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of daarvan zou zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Dat de dochter thans in België school loopt, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Het kind was op 01.09.2021 vijfjaar oud en bijgevolg leerplichtig. Betrokkene volgt daarmee de vigerende wetgeving. Daaruit blijkt echter geen mate van integratie dewelke zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Wat de gezinssituatie van de betrokkenen betreft, werd eerder aangegeven dat er geen gezinsscel meer bestaat tussen betrokkene en haar dochter enerzijds en de referentiepersoon anderszijds en dit sedert 23.03.2021, datum waarop mevrouw en haar dochter op een afzonderlijk adres werden ingeschreven. Thans woont mevrouw alleen met haar dochter. Voor zover geweten zijn er geen andere gezinsleden. Mevrouw voert geen elementen aan waaruit blijkt dat zij inmiddels een nieuwe relatie heeft. De gezinssituatie van de betrokkenen vormt geen bezwaar voor de beëindiging van hun verblijfsrecht. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart en het identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar van de dochter dienen gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

*“ONBEVOEGDHEID,
SCHENDING VAN ARTIKEL 42quater VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN SCHENDING VAN HET MINISTERIEEL BESLUIT VAN 18 MAART 2009 HOUDENDE DELEGATIE VAN BEPAALDE BEVOEGDHEDEN VAN DE MINISTER DIE BEVOEGD IS VOOR DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN TOT OPHEFFING VAN HET MINISTERIEEL BESLUIT VAN 17 MEI 1995 HOUDENDE DELEGATIE VAN BEVOEGDHEID VAN DE MINISTER INZAKE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN*

De bestreden beslissing betreft een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Dit artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijke beslissing kan genomen worden door de minister of zijn gemachtigde.

Het is duidelijk dat de beslissing niet genomen werd door de minister zelf. De bestreden beslissing werd genomen door een “administratief deskundige”. Een administratief deskundige kan niet beschouwd worden als een gemachtigde van de minister.

In het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald aan welke personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken een delegatie van bevoegdheid wordt verleend.

Voor de toepassing van artikel 42quater, §1 tot 4 vreemdelingenwet wordt krachtens artikel 6 van vermeld ministerieel besluit van 18 maart 2009 delegatie van bevoegdheid verleend aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren.

Een administratief deskundige is geen attaché en behoort tot niveau B.

Krachtens artikel 6, §2 van vermeld ministerieel besluit van 18 maart 2009 zijn ook bevoegd personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven.

Ook hieraan is in casu niet voldaan.

Aldus werd de bestreden beslissing genomen door een hiertoe niet bevoegd persoon, die niet kan beschouwd worden als een gemachtigde van de minister in de zin van artikel 42quater vreemdelingenwet. Het middel is gegrond.”

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing genomen is door een onbevoegd persoon. De ondertekenaar van de bestreden beslissing, D.S., is een administratief deskundige en zou volgens de verzoekende partij niet minimaal de functie van een attaché hebben.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) stelt in haar artikel 6 het volgende:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 42^{quater}, §§ 1 tot 4]; (...)

§2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1..”

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de steller van de akte op 28 juni 2021 delegatie wordt verleend in toepassing van artikel 6, §1 en §2, van het Delegatiebesluit voor het nemen van beslissingen, vermeld in onder meer artikel 6, §1, van het Delegatiebesluit, zijnde hierboven geciteerd. D.S. wordt omschreven als zijnde een personeelslid die ten minste de functie van een attaché uitoefent.

Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 6, van het Delegatiebesluit D.S. wel degelijk bevoegd was om de thans bestreden beslissing te nemen.

2.1.3. Voor het overige uit de verzoekende partij geen grieven over de aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“TWEEDE MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS, SCHENDING VAN ARTIKEL 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE, SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG, SCHENDING VAN ARTIKEL 42^{quater} VREEMDELINGENWET EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, HET VERTROUWENSBEGINSSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag door niet afdoende rekening te houden met de belangen van de dochter van verzoekster S.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen vormen de belangen van het kind de eerste overweging.(...)”

Uit artikel 24, 2. van het Handvest volgt dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen bij alle handelingen betreffende kinderen.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulincier en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Hoewel de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, wordt er wel uitdrukkelijk een einde gesteld aan het verblijf van moeder en kind, en wordt ervan uitgegaan dat ze naar Suriname gaan en België dus verlaten.

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

De overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de dochter van verzoekster zijn zeer beperkt:

“Mevrouw en haar dochter verblijven sedert respectievelijk augustus en september 2019 onafgebroken legaal in het Rijk, wat een relatief korte periode is.

(...)

Gezien de jonge leeftijd van S. kan ook worden aangenomen dat zij zich snel zal kunnen aanpassen aan de nieuwe omstandigheden indien betrokkene zich genoodzaakt zou zien België te verlaten. Bovendien leeft de papa van S. in Suriname, waardoor vader en kind weer dichterbij mekaar zouden zijn.

(...)

Dat de dochter thans in België school loopt, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Het kind was op 01.09.2021 vijf jaar oud en bijgevolg leerplichtig. Betrokkene volgt daarmee de vigerende wetgeving.”

Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, is het kind schoolplichtig en loopt het school in België. Het is in belang van het kind om verder te kunnen schoollopen. Er wordt nergens overwogen of dit wel op gepaste wijze kan in Suriname.

Het kind is weliswaar niet geboren in België, maar zij heeft er het merendeel van haar jonge leven doorgebracht. Deze overweging wordt niet in rekening gebracht.

Het is uiteraard in het belang van het kind om samen te blijven met moeder.

Anderzijds is het zo dat artikel 42quater vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt om het verblijf te beëindigen. Het betreft een mogelijkheid.

Bovendien valt op dat de overwegingen van de bestreden beslissing uitgaan van een foutief uitgangspunt, met name dat verzoekster en haar dochter sedert respectievelijk augustus en september 2019 onafgebroken legaal in het Rijk verblijven, dit terwijl zij al meer dan een jaar vroeger in België zijn toegekomen.

Tijdens het besluitvormingsproces moeten nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste

overweging" (M. MAFS, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Aangezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een alleenstaande moeder van een minderjarig kind een erg grote impact heeft op het leven van dit kind, moet er bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zeker rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind.

Dit is in casu onvoldoende gebeurd.

De motieven in de bestreden beslissing hieromtrent zijn niet draagkrachtig,

Tweede onderdeel

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...)”

De bestreden beslissing gaat evenwel uit van onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing vermeldt onder meer dat verzoekster en haar dochter sedert respectievelijk augustus en september 2019 onafgebroken legaal in het Rijk verblijven.

Uit de gegevens van het rijksregister en de paspoorten blijkt evenwel dat zij in mei 2018 zijn toegekomen en in juli 2018 zijn ingeschreven. Gelet op de erg jonge leeftijd van de dochter van verzoekster is dit zeker relevant te noemen. Een en ander betekent immers dat zij al veel langer in België woont dan dat zij ooit in Suriname gewoond heeft.

De bestreden beslissing gaat er ook zonder meer vanuit dat de papa van S. in Suriname woont, zodat vader en dochter weer dicht bij mekaar zouden zijn.

Nochtans is er al gedurende vele jaren geen enkel contact tussen de dochter van verzoekster en diens vader. De vader kijkt niet naar zijn kind om.

Het weze ook opgemerkt dat het verwijt aan het adres van verzoekster dat zij geen lessen Nederlands zou gevolgd hebben, wel erg ongepast is en volledig irrelevant, nu de moedertaal van verzoekster het Nederlands is. Het was dan ook voor haar volstrekt onnodig om lessen Nederlands te volgen.

De bestreden beslissing steunt dus op onjuiste feitelijke gegevens. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

In essentie stelt de verzoekende partij dat het hoger belang van het kind primeert, meent de verzoekende partij dat niet afdoende rekening is gehouden met dit hoger belang en niet draagkrachtig en voldoende werd gemotiveerd.

De verzoekende partij wijst op het schoolgaan van het kind, dat het merendeel van haar leven in België doorbracht, dat het belangrijk is dat het kind niet gescheiden wordt van de verzoekende partij die alleen optreedt in de huidige zaak, dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij slechts sedert augustus, september 2019 onafgebroken in België verbleven terwijl dit al een jaar voordien was. De negatieve impact op het kind werd onvoldoende onderzocht, alsook de positieve effecten van het verblijf alhier. Het belang van het kind primeert op bijvoorbeeld de immigratiecontrole.

De bestreden beslissing motiveert over de belangen van het kind als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Mevrouw en haar dochter verblijven sedert respectievelijk augustus en september 2019 onafgebroken legaal in het Rijk, wat een relatief korte periode is.

Deze korte verblijfsduur maakt ook dat gesteld kan worden dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar ze het merendeel van haar leven heeft geleefd. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met hun herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Gezien de jonge leeftijd van S. kan ook worden aangenomen dat zij zich snel zal kunnen aanpassen aan de nieuwe omstandigheden indien betrokkene zich genoodzaakt zou zien België te verlaten. Bovendien leeft de papa van S. in Suriname, waardoor vader en kind weer dichter bij mekaar zouden zijn.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk sedert 2018 in het Rijk verblijft en niet 2019, zoals de bestreden beslissing stelt (zie brief gemeente Heist-op-den-Berg, gericht aan de verzoekende partij ter bevestiging van ontvangst van de vraag tot verklaring van wettelijke samenwoning op 7 juli 2018 (zie ook punt 1.)). Ook dit verblijf kan kennelijk redelijk omschreven worden als zijnde kort en recent, zodat het verkeerdelijk voorhouden van het verblijf van de verzoekende partij sedert 2019 irrelevant is en eerder een materiële vergissing betreft.

Het kind is geboren op 3 juni 2016, en is dus jong. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nog 2 kinderen heeft die evenwel niet in België verblijven. Alle kinderen van de verzoekende partij dragen dezelfde naam als de vader van de kinderen. De vader van de kinderen, met wie de verzoekende partij een relatie had gedurende 10 jaar, verblijft nog in het herkomstland, dit aldus de verklaring van de ex-partner van de verzoekende partij (zie PV van de politiezone Heist van 2 augustus 2018).

De bestreden beslissing kan dan ook gevolgd worden waar zij doelt op de relatie tussen de vader van het kind en het kind, ten overvloede ook de relatie tussen het kind en diens broers of zussen. De bestreden beslissing stelt correct dat de verzoekende partij zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin zij en haar dochter bindingen hebben met hun herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bij gebreke aan grieven omtrent de relatie van het kind met de vader en de zussen of broers, kan ervan uitgegaan worden dat contacten met deze nauwe familieleden spelen in het voordeel van het hoger belang van het kind.

Ook het betoog in het tweede middel laat niet toe te besluiten dat het hoger belang van het kind vergt dat een verblijf in België noodzakelijk of wenselijk is, gelet op de jonge leeftijd van het kind, dat slechts kleuteronderwijs volgt. De verzoekende partij brengt geen argumenten aan die concreet wijzen op aanpassingsmoeilijkheden voor het kind in het herkomstland. Ook de schoolplicht staat hieraan niet in de weg, afgewogen tegen het motief dat het kind dichter bij haar vader zal zijn. Voorts treft de bestreden beslissing ook de verzoekende partij zelf zodat geen sprake is van enige scheiding tussen hen en gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel. Hierdoor kan de verzoekende partij ook desgevallend vrijwillig terugkeren tijdens de periode van schoolvakanties zodat de leerplicht niet wordt doorbroken.

De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten niet afdoende onderzoek te hebben verricht. De verwerende partij kan slechts, in dit geval, onderzoeken wat haar werd kenbaar gemaakt. De verzoekende partij gaat voorbij aan de uitnodiging die zij op 18 augustus 2021 ter kennisgeving kreeg om nuttige informatie over te maken in verband met een beëindiging van haar verblijf, waarin letterlijk wordt gesteld:

“Ook elementen aangaande uw dochter kunnen worden aangereikt”.

Wat het kind betreft, heeft zij enkel een schoolattest voorgelegd dat het kind is ingeschreven in de kleuterklas en dit schooljaar volgt (eindigend op 30 juni 2022).

Gelet op hetgeen voorafgaat, zijn de motieven draagkrachtig en is de verwerende partij zorgvuldig geweest in haar onderzoek.

Het gegeven dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft in het kader van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet om het verblijf niet te beëindigen, brengt niet met zich mee dat zij de plicht heeft om het verblijf niet te beëindigen.

Voorts kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uit het betoog niet vaststellen dat het familieleven, gezinsleven en het privéleven van de verzoekende partij en haar kind door de bestreden beslissing geschonden zijn. De verzoekende partij geeft geen andere aanwijzingen.

De verzoekende partij uit geen andere grieven zodat de schending van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, zoals artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (daargelaten de onontvankelijkheid van het rechtstreeks aanvoeren van deze bepaling), artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

Immers:

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken wat *in casu* het geval is.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De in de bestreden beslissing weergegeven motieven vinden steun in het administratief dossier (met uitzondering van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk dat dateert van voor de zomer 2018) en zijn niet kennelijk onredelijk. De verwerende partij maakt een correcte beoordeling, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschonden is.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij zet niet uiteen welke rechtmatige verwachtingen zij had kunnen koesteren.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.3. In een tweede onderdeel citeert de verzoekende partij ten dele artikel 42^{quater}, §1, van de Vreemdelingenwet correct.

Waar de verzoekende partij opnieuw opmerkt dat haar verblijf in België dateert van 2018 en niet van 2019, is dit kritiek op een loutere vergissing van de verwerende partij. Bovendien is dit éénjarig verschil niet relevant voor de beoordeling.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing er ten onrechte vanuit gaat dat er geen contacten bestaan tussen vader en kind, heeft zij dit gegeven niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Hoe dan ook toont de verzoekende partij dit gegeven niet aan en maakt zij niet aannemelijk dat het gebrek aan contacten onherstelbaar is. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij documenten voorlegde waaruit bleek dat de vader toestemming gaf voor het verblijf van het kind in het buitenland, aldus in het Rijk.

Voorts kan de Raad de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat de bestreden beslissing op irrelevante wijze opmerkt dat zij geen bewijs voorlegde van het volgen van Nederlandse taallessen nu dit haar moedertaal is (de verzoekende partij is afkomstig uit Suriname). Dit is evenwel geen doorslaggevend motief in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het motief dat stelt dat zij geen bewijs voorlegde van het volgen van een inburgeringscursus.

Daar waar de bestreden beslissing enige feitelijke onjuiste gegevens vooropstelt, stelt de Raad vast dat deze niet doorslaggevend zijn en aldus als overtoollig of niet relevant kunnen worden beschouwd.

De verzoekende partij laat volgende motieven van de bestreden beslissing ongemeoid:

“Betrokkene is thans als huishoudhulp met dienstencheques tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (...) en een inburgeringscursus) of daarvan zou zijn vrijgesteld. Het kennen (...) van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Dat de dochter thans in België school loopt, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Het kind was op 01.09.2021 vijfjaar oud en bijgevolg leerplichtig. Betrokkene volgt daarmee de vigerende wetgeving. Daaruit blijkt echter geen mate van integratie dewelke zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Wat de gezinssituatie van de betrokkenen betreft, werd eerder aangegeven dat er geen gezinscel meer bestaat tussen betrokkene en haar dochter enerzijds en de referentiepersoon anderszijds en dit sedert 23.03.2021, datum waarop mevrouw en haar dochter op een afzonderlijk adres werden ingeschreven. Thans woont mevrouw alleen met haar dochter. Voor zover geweten zijn er geen andere gezinsleden. Mevrouw voert geen elementen aan waaruit blijkt dat zij inmiddels een nieuwe relatie heeft. De gezinssituatie van de betrokkenen vormt geen bezwaar voor de beëindiging van hun verblijfsrecht.”

De schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld in de mate dat deze kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ook het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.3. Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN